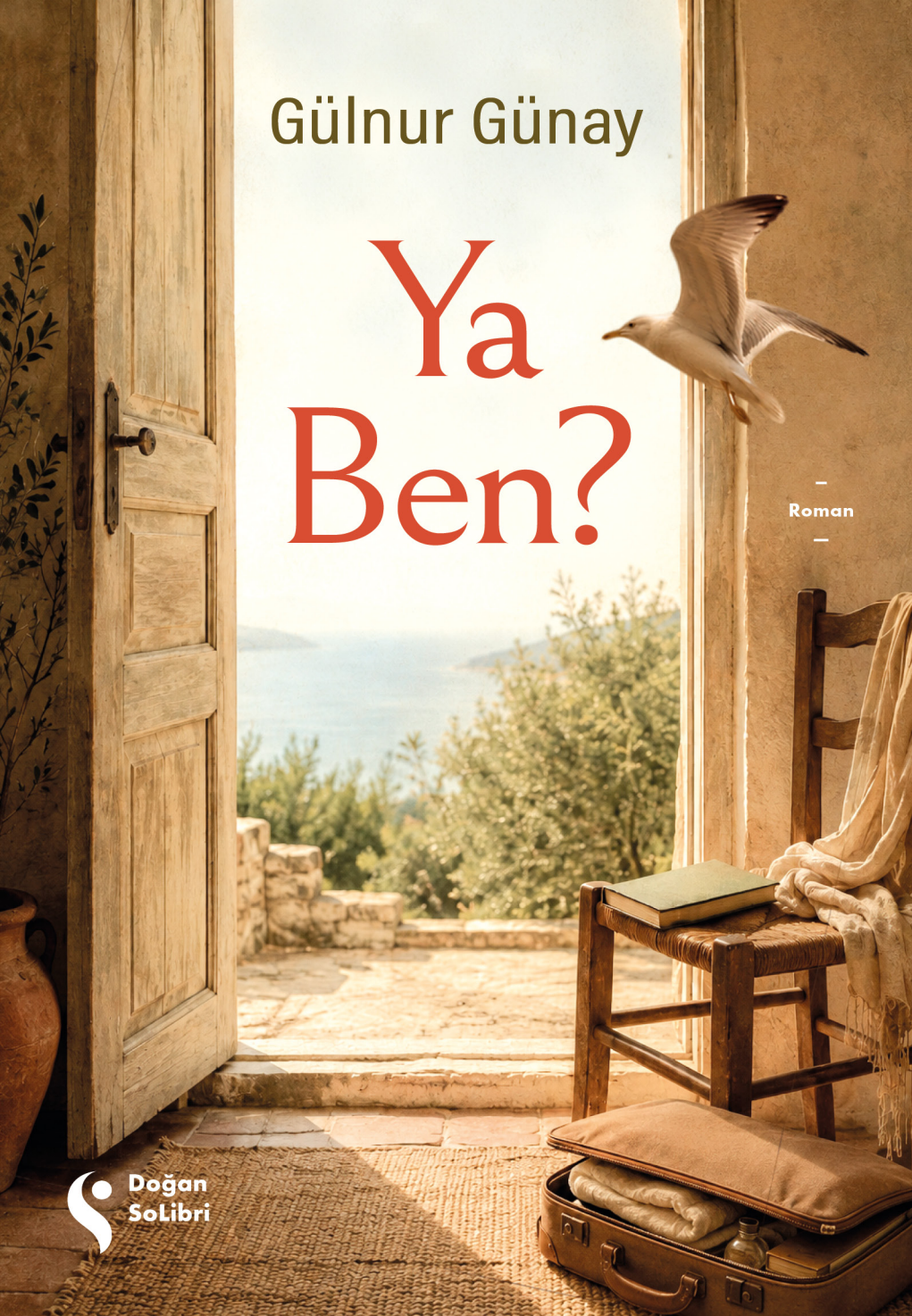

Gülnur Günay

Ya Ben?

—
Roman
—

Glnur Gnay, 1960 yılında Çorlu’da doğdu. 1977 yılında İstanbul Kız Lisesi’nden, 1981 yılında İstanbul Üniversitesi Eczacılık Fakültesi’nden mezun oldu. Meslek yaşamı boyunca farklı alanlarda deneyim kazandıktan sonra kendi eczanesini açarak çalışma hayatını burada sürdürdü.

Ulusal ve uluslararası birçok sivil toplum kuruluşunda görev alan Gnay, özellikle kadın odaklı çalışmalara katkıda bulundu. Halen Uluslararası Kadınlar Forumu (IWF) Türkiye’nin Etik Kurul Başkanlığını yürütmektedir.

Gençlik yıllarından itibaren yazıyla ilgilenen ve uzun yıllar kaleme aldığı metinleri yayımlamayan Gnay, dört yıl önce anılarından esinlenerek kurgulamaya başladığı ilk novellasını, yoğun iş temposuna rağmen 2026 yılında yayıma hazır hale getirdi.

Edebiyat çalışmalarının yanı sıra çeşitli kültür ve sanat etkinliklerinin hazırlık süreçlerinde de yer aldı. 14-16 Şubat 2025 tarihlerinde Pera Palace’ta düzenlenen 1. İstanbul Öykü Günleri’nin hazırlık komitesinde görev aldı. Ayrıca Trabzon Öykü Günleri, Anamur Kitap Festivali ve 2. İstanbul Öykü Günleri gibi etkinliklerde görevler üstlendi.

İş insanı kimliğiyle de tanınan Gnay’ın, farklı dergilerde iş dünyasının önde gelen isimleriyle gerçekleştirdiği röportajları yayımlandı.

Eserlerinde ağırlıklı olarak kadınların yaşamlarına odaklanan Gnay, ilk kitabının ardından aile geçmişine uzanan Girit mübadeleleri, eski İstanbul’daki azınlıklar, kadın sorunlarını konu alan yeni roman projeleri üzerinde çalışmayı hedeflemektedir.

YA BEN?

Yazan: Gülnur Günay

Editör: Özgür Batur

Yayın hakları: © 2026 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Ekim 2026 / ISBN 978-625-8583-06-9

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Taylan Polat

Sayfa uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Ya Ben?

Gölnur Gönay

SOLİBRİ
ÖRNEKTİR

Yeni bir başlangıç

2012 yazı. İsviçre’de Fribourg’un tarihi dokusunda, şamanik homeopati semineri başlamak üzere. Türklerin köklerine kadar uzanan, Şamanizm’le birlikte evrensel bir şifa yöntemi olan homeopatinin birleşimini keşfetme isteğiyle dolu, ruhsal bir yolculuğa çıkmanın heyecanı içindeyim.

Seminerin akışında, isimlerin hayatımızdaki etkisi üzerine yapılan bir sohbet dikkatimi çekiyor. “Bireyler isimleriyle doğar; aileleri isimlerini verirken bu durumla ruhsal bir bağ kurabilir ya da yanlış bir seçim yapabilirler.” Bu sözler yıllardır beynimin bir köşesinde bastırmaya çalıştığım bu konuyla beni tekrar yüz yüze getiriyor. Çocukken anneme, “Bir bebeğe isim verilirken fikri alınabilseydi, ben gözümün rengini seçerdim, yani Ela” demiştim.

“O ne demek?” diye sormuştu annem.

“Ben rengârenk, alacalı olmayı seviyorum anne; gözüm gibi.”

“Bu saatten sonra adımla değiştirmek hiç de kolay olmaz” diye düşünüyorum artık. Aslında hep alıştıklarımıza mahkûm yaşamadık mı? Değişmek ya da değiştirmek bu yüzden zordu benim için. Bu bir insanın özgürlüğüne ilk darbe değil mi sizce de? Bir sahibin var ve o seni damgalıyor. Sormuyor sana “Bu ismi sevdin mi?” diye. Bu yüzden şu isim meselesi daima önemli oldu benim için. Çünkü bu özgürlüğe açılan ilk pencere bende. Keşke isimlerimiz kendimiz seçebilseydik. Ne güzel olurdu hani, ne doğru...

Bu mistik atmosferin içinde, yaklaşık kırk sene önce okuduğum bir kitabın kahramanı da benimle sanki.

“Yine mi isim meselesi?” diyor gülererek.

Sonra da kitaptaki bir sözü hatırlatıyor:

“Hiçbir şey sınırsız değil, hiçbir şey değişmez değil.”

Kalabalıkta, yüksek sesle, “Ne demek istiyorsun?” diyorum bir anda.

Anlık bir şaşkınlıkla üzerime dönen bakışlar...

“Deli” diye düşünüyorlar sanırım.

“Dalmışım” diyorum kısık bir sesle, “eski bir meseleye dalmışım...” O sırada, ilk kez dikkatimi çeken o kişiyle göz göze geliyorum işte; Doktor Bogart!

Bogart, Brüksel’den gelen, Tibet ve Hindistan gibi mistik ülkelerde yaşamış bir tıp doktoru. Oralarda gurularla çalışıp hekimliğini başka boyutlara taşımış. Öncelikle hastalıklara neden olan sebepleri araştırmış. Sağlığın aslında insanların kendi bilinciyle kazanıldığını ileri sürmüştü. Bu konularda birçok eğitim almış ve eğitim vermiş biri. Avrupa ve Asya alternatif tıbbını sentezleyerek insanlara yardımcı olmayı amaçlamış. Her şey gibi mikropların da beynimiz tarafından kovulacağını deneyimlemiş ve bunu yıllarca insanlara anlatmış. Korkunun hastalığı oluşturan bir duygu olduğunu iddia etmiş, bu konuda pek çok çalışma yapmış. Bu sırada tanışmış homeopatiyle.

Elinde tütsüsüyle, yarattığı enerji tüm salonu sarıyor. Göz göze geldiğimizde fark ettiğim gözlerindeki o derinlik, kendine güvenen duruşunu izlemek, ruhumda bir şeylerin uyanmasına yol açıyor. Sanki zihnimdeki prangalar yavaş yavaş çözülüyor. Anlatmaya başlıyor Bogart; sesinin tonu etkileyici, boğuk ve tınılı. Anlatırken dans eder gibi yerinde duramıyor, enerjisini hepimize yansıtıyor. Bundan mıdır bilmem, aynı yaşlarda olmamıza rağmen gözüme çok daha genç ve yakışıklı geliyor. Babası mı,

yoksa annesi mi Belçikalıydı? İkisinden biri mutlaka Asyalıydı ama; hatta Hint asıllı.

Seminere odaklanmam gerektiğinin bilinciyle, Jean-Jacques'ın canını dişine takmış bana tercüme yapmaya çalıştığını fark edip utanıyorum. Jean-Jacques, İsviçre'nin bu şirin yerleşim merkezinde yaşıyor; o bir osteopat. Diskler, omurlar ve kemiklerle âdeta oyuncak gibi oynayan bir adam. Alanında oldukça başarılı. Homeopatik seminerleri araştırırken tanıştım onunla. Video konferanslar yaptık bu konularda. Bana bu seminerin detaylarını anlattı. Katılmamın benim için iyi olabileceğini vurguladı. Tüm bu görüşmelerin ardından buradaydım işte.

Öyle çok uzun boylu sayılmaz Bogart. Elleri, karşısındakini kavrayıp içine alacakmış gibi büyük ve güzel yine de. Semineri falan dinlediğim yok.

Jean-Jacques'ın çabasını tekrar fark ettiğimde gözlerimi ve kulağımı ondan ayırmıyorum artık.

Bu seminerin benim için en heyecan verici yanı, şamanik homeopati başlığı. Seminer ilerledikçe Bogart'ın anlattığı epifiz bezinin önemine dair bilgiler ilgimi çekmeye başlıyor. Dini ve ruhsal pratiklerin epifiz üzerinden evrenle kurduğu bağ, zaman ve mekânın ötesinde bir anlayış geliştiriyor bende. Orada, her biri birbirinden farklı birçok kültürden katılımcıyla bambaşka bir deneyim yaşıyorum. Ama kafamın içinde dönüp duran bir soru var: Bogart'ın kendi inancında, kendi kültüründe bu bilgi nasıl işleniyor?

Bogart, karşısındaki çoğunluk üzerinden bu bağlantıyı anlatırken, semineri düzenleyen arkadaşım Jean-Jacques, "Peki, o Hristiyan değil, o nasıl bağlanacak?" diyor birden. Belki de bu soru, Bogart'ın o andan itibaren hayatımda açacağı kapının büyüğü anahtarı.

Sorunun yanıtını biliyor ama söylemiyorum. Araştırmasını istiyorum içten içe, biraz da sinsice bir yerden. Onun bunu anlatmasını sağlamak önemliydi benim için. Araştırmak için bir gün

istiyor bizden Bogart. Amacıma ulaşıyorum böylelikle. Konuşma sırası bana geldiğinde dikkatini çekmiş olacağım. Bakalım, Yaradan'a bağlanma noktamıza doğru yerden ulaşabilecek mi? Onu hıncırca test etmek beni heyecanlandırıyor.

Teşekkür ediyorum. "Tabii, bekleyeceğim" diyorum.

Her an gülümseyen, adının Linda olduğunu sonradan öğrendiğim İsviçreli kadın bu sabah da bir turta yapıp getirmiş. Kahve eşliğinde afiyetle yiyoruz. "Ne mutlu bir kadın" diye düşünüyorum; evli ve çocukları olduğu halde böylesi bir yolculuğa çıkabiliyor. Sen evliyken bu rahatlığa sahip miydin? İş yaşamına kurban ettiğin uzun saatlerin ardından çıkan kavgalar, gürültüler, hakaretler... Evliyken tek başına burada olabilirdiği için ona gıpta ediyorum. "Ali'yle beraberken senin böyle bir şey yapman mümkün değildi." Aklıma üşüşenlerle içimdeki değişim arzusunu bir kez daha fark ediyorum. O gün çalışma arasında Linda'nın yanına gidiyorum. Daha yakından tanımak istiyorum onu.

Ona nasıl hiç yorulmadan ve bu kadar keyifle her işin üstesinden geldiğini soracakken, gözlerini öyle bir kaçırıyor ki benden, sorma isteğim havada asılı kalıyor.

Jean-Jacques'a soruyorum Linda'yı.

"İki çocuğu ve eşiyle mutlu bir kadın bildiğim kadarıyla" diyor. "Seni rahatsız eden ne?"

"Mutluluğuna hayran kaldığımı ifade etmeye çalışırken kaçıp gitmesi" diyorum.

İçimdeki uyanışın farkında, geçmişimden kurtulmak için güçlü bir adım attığımı duyumsuyorum; hayat, tüm sınırsızlığıyla karşımda dururken her şeyin değişebilir olduğunu kabul ediyorum. Bu mistik toplantının işaret ettiği yeni kapıları aralamaya hazırım artık. Şimdi asıl yönelmem gereken yerin kalbimin derinliklerine yapılacak içsel bir yolculuk olduğunu biliyorum.

Seminer gitgide ilginç bir hal alıyor. Her ara verildiğinde

gruptan birinin yanına gidip konuşmak istiyorum. Gördüğüm kadarıyla çoğu olduğu kimlikten hoşnut değil. Bir insan bu hale gelene kadar kim bilir ne çok yara almıştır, ne çok söz düğüm olmuştur boğazında. Kendime dönüyorum bir anda. “Sanırım sen de onlardan birisin.”

“Haydi, herkesi eşleştiriyorum, bir çalışma yapacağız.”

Bogart’ın seslenişiyle ortama dönüyorum. Herkes eşleşmiş, bir ben yalnızım. Bogart bunu görünce yanıma geliyor, gözlerimin içine bakıp “Sana ben düştüm” diyor. O anda eşsiz kaldığıma pek mutlu oluyorum. Ancak uzun sürmüyor bu.

“Hayır, böyle olmamalı. Linda’yla eşleşmelisin sen” diyor.

Böylece Bogart’lı hayallerim suya düşüyor, Linda’yla eşleşiyoruz.

Bogart, kadından yükselen o sessiz haykırışı anlamış olmalı. Bu kadar etkili olabilir miydi gerçekten de şamanik yolculuklar? Bunu onunla konuşmak için içimde karşı konulmaz bir istek duyuyorum, adamdın her şekilde etkilendiğim açık. Bunları düşünürken dudak uçlarımın yukarı kıvrıldığını fark edip utanıyorum. Muhtemelen bunu Bogart da fark ediyor. Bunun böyle olduğunu bilmek yüzümü hepten kızartıyor.

Bogart sesleniyor:

“Başparmak ve işaretparmaklarınızı birleştirip birer halka oluşturmanızı istiyorum şimdi. Sonra o halkaları partnerinizin halkasının içinden geçirip bir zincir görüntüsü oluşturun. Karşınızdakine seçtiğiniz soruları yöneltin, yanıt ‘hayır’sa o halka açılacak, ‘evet’se açılmayıp parmaklarınız direnç gösterecek. Sorularınızı özgürce ama kalbinizden sorun. Hazır mısınız? Şimdi hepimiz birer yalan makinesine dönüşeceksiniz.”

Önce Linda bana soruyor:

“Danışmanlık mı yapıyorsun?”

Verdiğim “evet” yanıtıyla –öyle çünkü danışmanım– parmaklarım çözülmediği gibi daha da sıkı kenetleniyor sanki. Linda

heyecanla bekliyor benden gelecek soruyu. O an Bogart'ın, "Kalbinizden sorun" dediğini düşünüyorum. Linda'yla ilk göz göze gelişimizi hatırlayıp büyük bir merakla soruyorum:

"Evli misin?"

Linda hiç beklemediği bu soru karşısında şaşkın, bakışlarını benden kaçırırken parmakları öyle bir çözülüyor ki... Nasıl yani?

Hızla terk ediyor salonu. Kalbimden sorduğum bu soru onu yaralamış olabilir mi? Üzülüyorum. Gizli tutulan bir gerçeği mi çıkarmıştım ortaya bilmeden? Baltayı taşa vurduğum ortadaydı. Demek ki evliyse de öyle hissetmiyordu ve bu onun yaralı yanıtıydı. Ne yapacağımı, hatamı nasıl düzelteceğimi bilemiyorum.

Linda o dakikadan sonra Bogart da dahil kimseyle konuşmuyor, tehdit altındaki bir istiridye gibi kapatıyor kendini.

İçinde olduğumuz yer, manastırdan bozma bir misafirhane. Notre-Dame de la Route kocaman, yemyeşil bir bahçeye açılan bembeyaz bir yapı. Ferah salonlar ve sıcacık ışıklar burada geçirilen zamanın büyüsunü artırıyor. Misafirlerin kaldığı odalarda beyaz ve sarı renkler hâkim. Ben de o odalardan birinde kalıyorum. Manastır, yaşlılar evi olarak kullanılıyor. Buraya gelmeden önce adından etkilenip tavanlarında freskler göreceğimi hayal etmiştim ama yok. Yapının en ilginç köşesi, bahçeye açılan kahvaltı salonu. Bahçede zaman zaman süt ve yumurtalarından yararlanmış çiftlik hayvanlarını görmek mümkün. Seminer salonlarındaki U şeklindeki masaları oldum olası hiç sevmem, ki burası da maalesef böyle. Görüntünün tekdüzeliği, askeri disiplini hatırlatır bana. Özgürlüğümü kısıtlayacağını düşünürüm nedense. İsterim ki insanlar dağınık yerleştirilmiş masalarda gruplaşsın, semineri veren kişi de o masaların arasında dolaşsın.

Kocaman camların arkasından nasıl da kendini gösteriyor güneş. Doğal olarak akşam saatlerine kadar başka bir aydınlatmaya gerek kalmıyor. Gün ışığı bir balerin edasıyla odanın ortasında dans ediyor sanki.

Günün sonunda odama geçtiğimde, eğitim notlarıma bakarken Linda'yı düşünüyorum; ona yaşattıklarımı... Canım acıyor. Sana neydi kadının mutlu olup olmadığından, yalnızlığından? Sen de kendi gerçeğinle yüzleştğinde her şeye, herkese tepki göstermemiş miydin? O semineri terk etti, sen de benzer durumda bulunduğun şartları.

Kocanla kavga ettiğin bir akşam arabayı ölüme sürmemiş miydin? Ya arabayı durduran o inşaat bariyeri olmasaydı? İşte tam da o gün öğrenmiştin hiç kimsenin ve hiçbir şeyin yaşamından önemli olmadığını.

Keşke çalışmayı sürdürebilseydik de bana başka başka sorularla bunları söyletebilseydi. Belki de ona içimdeki dürtüyle sormuştum bu soruyu.

Linda yüreğini turtalarına katıp sanki fırında pişiriyordu. Buna son vermek istemiştım belki de farkında olmadan. Gerçi değişmek, bir şeyleri değiştirmek insanın kendi elindeydi. Değişim dediğin hazır bir şekilde gelmez ki, sonuçta kendin çabalayacaksın.

Şamanik homeopati dokunuşu

Cıvıl cıvıl kuş sesleriyle uyanıyorum bu sabah. Duş alıp kahvaltıya iniyorum. Yaşlılar evinin müdavimlerinden, gençliğinde yakışıklı olduğu her halinden belli, doksan yaşlarında bir ihtiyar delikanlı cam kenarında güzel bir masada kahvaltı yapıyor. Bana dönüp *“Bonjour madame, comment allez-vous? Nous pouvons prendre le petit déjeuner ensemble si vous voulez”* diyor. Beni kahvaltıya davet ettiğini düşünüp ona bu dili bilmediğimi söylüyorum İngilizce olarak. Tam o sırada Bogart beliriyor kapıda.

“Oh, benim kahramanım!” diyorum ona. İyi ki Türkçe bilmiyor bu arada.

“Yardıma ihtiyacın var sanırım” diyor gülümseyerek.

“Var, evet. Fransızca bilmiyorum, senin seminerini de bana Jean-Jacques tercüme ediyor zaten.”

Yaşlı adam, Bogart’a da “günaydın” deyip anlamadığım bir şeyler söylüyor. Boş boş bakıyorum Bogart’ın yüzüne.

“Merak ettin sanırım. ‘Eşi misin?’ diye sordu” diyor gülümseyerek.

“Henüz değil” diyorum içimden.

Masaya oturup kahvaltıya başlıyoruz. Yaşlı adam beni bir hayli inceliyor, sonra sorular sormaya başlıyor. Bogart benim için İngilizceye çeviriyor. Bazılarını yanıtlamak istemiyorum. Yanıtlarsam karşılarında çırılçıplak kalacağım hissine kapılıyorum.

Klasik Türk tipim olmadığını, Yunan havası taşıdığımı söylüyor.
“Babaannem Girit Adası’ndan gelmiş” diyorum.

“Sende Grek burnu var” diyor.

“Ama Türk’üm” diyorum.

Gelen soruları kısa ve net cevaplarla geçiştiriyorum. Evli miymişim, çocuğum var mıymış, ne okumuşum, ne yapıyordum... Bir dolu soru. Ustalıkla konuyu seminere getiriyorum. Bogart onunla bu konuda konuşmaya başlıyor, ben de rahat bir nefes alıp kahvaltıma devam ediyorum. Yaşadığı bu yaşlılar evinde bir seminer düzenlenmesi ona ilginç geliyor. O anda buradaki yaşlı misafirlere de bir seminer yapılması gerektiğini düşünüyorum.

“Yapar mısın?” diyorum Bogart’a. “Deneyimlerini bu yaşlı insanlara da aktarmalısın. Öylece bırakılmamalılar.”

Düşünmeyi bilen insanlar, yeni yeni düşüncelerle daha mutlu, hatta daha da sağlıklı olabilirler.

Yaşlı adamın sesiyle sıyrılıyorum düşüncelerimden. Adam kahvaltısını bitirmiş, bize güzel bir gün dileyip şekerleme yapmak için odasına gideceğini söylüyor. Bogart yine çeviriyor adamın giderken söylediklerini.

Ardından, “Neden gözlerini birden kocaman açtın?” diye soruyor.

Farkında değilim. Yaşlı adam yatıp bir daha kalkamayacak sanki. İnsan yaşlanınca bir gün uykusundan uyanamayacağı gerçeğiyle karşılaşabilir; o anda kendisi bunu çok hissetmese de. Yaşlı adamın içinde olduğu durum, ölünce vücudumun bir insan müzesine bağışlanması isteğimi aklıma düşürüyor.

Bir gün çocuklarıma, vücudumu merkezi Almanya’nın Heidelberg kentinde bulunan İnsan Müzesi’ne bağışlamalarını söylemiştim.

Onlar da gülerek, “Anne, peki ya torunların kabrini ziyaret etmek isterlerse?” diye sormuşlardı.

“Düşünsenize, benim gibi seyahat etmeyi çok seven biri, bu gezici beden müzesiyle dünyayı gezecek. Torunlarım beni birçok ülkede ziyaret edebilirler bu durumda. Hem eğlenceli de olur onlar için.”

Kendimi birden o insan vücudu sergisinde, teşhirde hayal ediyorum: Yerden bir buçuk metre yükseklikte bir kaide üzerinde, çırılçıplak. Kafama taktığım, doğum sonrası deforme olan tüm uzuvlarım pek hoş geliyor gözüme. Boyumun dışarıdan görünmeyen, otuz derece eğimle içeri katlanmış altı santimini görüyorum. O kısım biraz farklı duruyor; sırtımın ortasında, S şeklinde. Yüzümün bir kısmı derisini hâlâ muhafaza ederken, diğer yarısı kaslarıyla bana bakıyor. Ne yalan söyleyeyim, kaslarımı beğeniyorum. Ben kendimle bu kadar ilgiliyken sergi salonundan içeri tanıdık bir yüz giriyor. Benden hoşlandığını bildiğim halde bu adamla hiç birlikte olmamıştım. Önümde durup bana bakıyor. Kalçalarım bakarken gözlerinde çapkın bir bakış belirliyor. İçten içe bir hınzırlık hissediyorum.

Üst kattaki seminer salonuna yöneliyorum. Linda gelmiş miydi, turta getirmiş miydi yine? Derken içerideyim, herkes salondaki yerini almış, Linda hariç. Kimse gülümsemiyor. Linda’nın olmayışına bağlı bir mutsuzluk var sanki ortamda. Tabii ki öyle değil ama bana öyle geliyor. Sürekli kapıda gözüm. Gelirse ancak o zaman ruhum bu işkenceden kurtulacak. Ama yok işte. Gelmemesi sebebi ben değilimdir umarım. O soruyu sormakta ısrar etmeseydin şimdi buradaydı; yine keyifle turtasını ikram edecekti.

“Sus!” diyorum içimdeki sese. “Neden ben olmayayım? Bir gün kendisi de evliliğini sorgulayarak bu hezeyanı çok daha zor bir durumda yaşayacaktı zaten.”

Düşüncelerimde boğulmuşken kapıda Bogart belirliyor. O çok etkileyici bakışıyla, “*Bonjour!*” diye selamlıyor hepimizi. O günkü çalışmanın konusu hakkında bilgi veriyor, sonra soruyor:

“Eksik miyiz?”

Oldukça kısık bir sesle yanıtlıyorum:

“Linda!..”

“Evet, o eksik; benim yüzümden” demek istesem de diyemiyorum.

Bogart, “Senin dininde Tanrı’yla nasıl bağ kurulduğunu anlatayım önce” diyor. “Hıristiyanlıkta istavrozun Baba, Oğul ve Kutsal Ruh üçlemesini ifade ettiğini hepimiz biliyoruz. Mesela Budizm’de Tanrı’yla doğrudan bağ kurma, üçüncü gözü ifade ediyor. Gelelim senin dinine...”

Bana bakarak ortaya geliyor, sonra namaz kılmaya başlıyor. Vücudu tüm o eğilip kalkmalara hiç yabancı değil sanki. Secdede başı yere değdiğinde Tanrı’yla bütünleştikimizi söylüyor.

“Yine gözlerimiz arasındaki frontal korteks, yani frontal lob devreye giriyor enerjiye bağlanmak için.”

Tüm bunları bilmeme rağmen ondan dinlemek bana ayrı bir haz veriyor.

O sırada ekliyor Bogart:

“Aslında tüm dinler sevgi üzerine kurulmuştur. İnsanlar coğrafyalarına göre farklılık göstermese, belki de daha kolay olacak inanmak, sevmek, adanmak... Kısacası, tüm dinlerde Tanrı’yla sohbet ve onunla baş başa kalmak alınla, yani üçüncü gözle oluyor.”

Ne güzel bağladı konuyu; sevgi doldu içim birden. Linda’yı bile unuttum bir an. Tam o sırada bakışlarım dışarı kayıyor, Linda’yı bankta otururken görüyorum. Üzgün mü, değil mi, anılamıyorum uzaktan.

Mont Blanc sıradağları resimlerdeki gibi; tepeleri beyaz dantel bir örtüden farksız. En güzel manzara, manastırın yemekhane penceresinden görünüyor. Masalardan birine geçiyorum. Bir ara gözüm dışarıdaki banklardan birinde oturan yaşlı çiftte takılıyor. Kadın bukleli beyaz saçları ve çiçekli elbisesiyle nasıl da güzel

görünüyor. Adam, parmak uçlarıyla kadının saçlarını okşuyor. Birbirlerinin gözlerine bakarak konuşuyorlar.

Bir an Ali'yle kendimi düşünüyorum. Gençken bile böyle bir romantizm yaşadık mı onunla? Sevişmek istemem bile onun ertesi gün işe gidip gitmeyeceğine bağlıydı. Bu sebeple hafta arası değil, hafta sonları sevişirdik. Bunu hormonlarıma anlatamazsam da idare etmeyi öğrenmiştim. Evcilik mi deniyordu bunun adına? Şimdi olsa böyle bir pazarlığa asla izin vermez, ne yapar eder istediğimi alırdım. O günlerde kendimi işe yaramaz hissettiğim bile olmuştu. İstendiğin her zaman emre amade olmanın normal olmadığını çok sonraları öğrendim. Kendimle, bedenimle, ayıbın gerçek anlamıyla barışmam da böyle olmadı mı?

Sonra yine bu iki güzel insana çeviriyorum gözlerimi. Oturdıkları bankın arkasındaki meşe ağacı kadar yaşlılar sanki. O anda adamın kadının yanağına kaçamak bir öpücük kondurduğunu hayal ediyorum. Dalmışken yumuşacık bir sesle irkiliyorum; bir rahibe meyve getirmiş. Güzel, kıpkırmızı bir elma... Havva'nın Âdem'e sunduğundan olmalı.

Öğle yemeğinden sonra seminerin son saatleri için tekrar salona geçiyoruz. Linda bu kez gelmiş. Yanıma yaklaşıp ellerimi tutuyor ve teşekkür ediyor.

"Rica ederim" diyorum biraz şaşkın, belli belirsiz.

Tam o sırada, Bogart yanıma gelip akşam benimle yemek yemek istediğini söylüyor.

İnanamıyorum! Bogart!

Zevkle kabul ediyorum. Onun deneyimlerini dinlemek, Linda hakkında konuşmak, bir de tabii şu isim meselesi... Dayanılmaz bir hal alıyor. Heyecanlanıyorum.

Seminerin bitiminde bahçeye çıkıyorum. Linda'yı bulup aslında birbirimizden farklı olmadığımızı anlatmak istiyorum ona. Beni bekliyormuş gibi, görünce gülümseyip yanına çağırıyor.

Gün boyunca seminerde yaşananlar içimde bir tür çatışma yaratmış, Linda'nın hikâyesi beni derinden sarsmıştı. Evliliğinin getirdiği ağır yük ruhunu sarmış olmalı ki vücudu bu tepkiyi verdi belki de. Aslında bu konuda yalnız değildi. Pek çok kadın bu bilinmezliği sessizce yaşıyor. Küçük bir dokunuş, bir an onları kendine getiriyor. Sonrası belli zaten.

“Ben sanırım yanlış bir şey söyledim sana” diyorum.

“Yo, hayır. Sen yalnızca içimdeki mayınlı bölgeye adım attın. Bir şeyler patlamaya hazırdı ve bomm! Yaklaşık on yıldır evliyim. Ancak son zamanlarda kocamla birlikte değiliz. O da, ben de mutsuzuz. Ne için devam etmek? Çocuklar mı? Mutsuz bir evde onlar için yapılacak hiçbir şey onlara mutluluk getirmez ki! Ayrılmalıydık. Kendime defalarca sorduğum bir soruyu senden duymak beni darmadağın etti. Bunun dışarıdan görünmesini kabul etmek çok zor.”

Gülümseyerek devam ediyor:

“Sanki uzaklardan, bu seminere, benim kendi gerçeğimle yüzleşmemi sağlamak için gelmişsin.”

Odama girdiğimde, yüzümde önüne geçemediğim karmaşık bir ifade var; bir yanda Linda'nın hikâyesine tanıklık etmek, diğer yanda nokta atışı bir tespitle bulunmak... Duygularım hüznün ile keyif arasında zikzak çiziyor.

Tek elbise getirmişim yanımda, belki bir akşam gerekebilir düşüncesiyle. Siyah üzerine iri koyu sarı gülleri olan, uzun sayılabilecek, omuzları açık bir elbise bu. Belimde kalın bir kemer, ayaklarımda dore sandaletlerimle pek hoşum. Aynanın karşısına geçip makyajımı yapıyorum. Hazırım artık yemeğe gitmeye. Düşündükçe heyecanlanıyorum.

Gitmeden önce aşağıdaki yemekhaneye inip sabah birlikte kahvaltı ettiğim ihtiyar delikanlıyı görme ümidiyle etrafa bakıyorum. Yok. Adını sormamam büyük hata. Tam üst kata çıkıyor-

Yerler, mekânlar arasındaki mesafeler tamam da insanların arasındaki mesafeyi ne yapacağız? Onu nasıl ölçeceğiz? Beni sevdiğini söyleyen erkekleri düşünüyorum. İçlerinden birinden kalma bir söz kafamı kurt gibi yiyor yıllardır: “Kadın sevmekten korktu, adam da sevmeyi zaten...”

2012 yazı. İsviçre’de Fribourg’un tarihi dokusunda, şamanik homeopati semineri başlamak üzere.

Nur’un hikâyesi böyle başlar. İstanbul’dan Ayvalık’a, İsviçre’den İtalya’ya, Hindistan’dan yeniden kendi hayatına uzanan bir yolculuk... Aşkları, evliliği, çocukları, dostları, kedileri, bahçesi ve Freedom adını verdiği martısıyla birlikte geçen bir ömür.

Nur için gitmek kolaydır. Zor olan kalmaktır. Kök salmak ile özgür olmak, sevmek ile bağımsız kalmak arasında yıllar boyunca kendi dengesini arar. Bazen aşktan, bazen hayal kırıklığından, bazen de kendisine biraz daha yaklaşabilmek için yola çıkar.

Yıllar geçer, şehirler değişir, insanlar hayatına girip çıkar. Nur ise her defasında kendisine aynı soruyla döner:

Ya ben?

Belki de bütün hayatı boyunca aradığı şey bir yer, bir insan ya da bir cevap değil, özgürlüğünü kaybetmeden sevebileceği, kök salarken kendisi olarak kalabileceği bir hayattır.

